

Σικυών, ὄνος (ὁ οὐ ἴ) Sikyôn (Sicyone,auj.) ruines près de Vasilika capitale de la Sicyonie [σικύα οὐ σίκυος].

σικυωνία, ας (ἴ) courge ou coloquinte [σικύα].

Σικυωνία, v. Σικυώνιος.

Σικυώνιος, α, ον, Sicyonien; ἴ Σικυωνία, le territoire de Sicyone; οἱ Σικυώνιοι, les Sicyoniens; Σικυωνία ἐμβάς, Luc. chaussure de femme à la mode sicyonienne [Σικυών].

σικχαίνω (αο. ἐσικχάνα) prendre en dégoût, en aversion, acc. [σικχός].

σικχός, οὔ, adj. m. dégoûté, délicat, difficile pour la nourriture.

Σιλῆνος, mieux que Σελῆνός, οὔ (ὁ) Silēnos (Silène) compagne de Dionysos.

σילה-πορδία, ας (ἴ) pet au nez de qqn [σίλλος, πορδί].

σλλαίνω, se moquer de, acc. [σίλλος].

σίλικύπριον, οὔ (τὸ) ricin, arbre.

σίλλος, οὔ : 1 *adj. m.* louche || 2 qui regarde de travers, d'un air moqueur; *subst.* raillerie, reproche injurieux.

σίλουρος, οὔ (ὁ) silure, grand poisson de rivière.

σίλφη, ης (ἴ) blatte, insecte.

σίλφιον, οὔ (τὸ) silphium, plante ombellifère dont le suc était employé comme condiment et comme remède [cf. lat. laserpiium].

σίμβλος, οὔ (ὁ) 1 ruche || 2 *p. ext.* lieu d'approvisionnement, d'où provision, abondance.

σιμο-ειδής, ης, ἐς, qui a l'air camus [σιμός, εἶδος].

Σιμόεις, ὄντος (ὁ) le Simois (auj. Ghumbrière) fl. de Troad

Σιμοεντίας, ἴδος, p. contr. Σιμουντίας, ἴδος, *adj. f.* du Simois [Σιμοεῖς].

σιμός, ἦ, ὄν : I qui a le nez camus, camard, en parl. de pers. ou d'animaux; en parl. du nez lui-même; τὸ σ. τῆς ῥίνος, XEN. l'aplatissement d'un nez camus || II *p. anal.* qui se recourbe en formant une dépression, d'où : 1 renforcé, déprimé, creux, en parl. du ventre de ceux qui sont à jeun || 2 qui s'élève en pente, montant, montueux; τὸ σιμόν, la pente (d'une colline) || Cp. -ότερος [cf. lat. simus].

σιμότης, ητος (ἴ) aplatissement d'un nez camus [σιμός].

Σιμουντίας, v. Σιμοεντίας.

σίμωμα, ατος (τὸ) forme d'un objet qui se recourbe en se retroussant [σιμώω].

Σιμωνίδειος, α, ον, de Simonide [Σιμωνίδης].

Σιμωνίδης, οὔ (ὁ) Simônides (Simonide) poète lyrique de Kéos.

σιναμωρέω-ῶ : 1 gâter, d'où piller, dévaster, acc. || 2 mâchonner par gourmandise [σινάμωρος].

σινάμωρος, ος, ον : 1 nuisible, funeste || 2 vorace, gourmand [σίνωμαι, *suppl.* -μωρος].

σινδώνισκη, ης (ἴ) *dim.* de σινδών.

σινδών, ὄνος (ἴ) I fin tissu de lin à l'usage des Indiens; *p. anal.* sorte de mousseline || II objet fait de cette étoffe de lin : 1 robe légère || 2 ceinture [Ἰνδός, *prop.* tissu de l'Inde].

σινέομαι, ἰον. c. σίνωμαι.

σινέσκοντο (3 *pl. impf. itér. moy.*), **σίνηαι** (2 *sg. prés. subj. pass.-moy.*) de σίνω.

σίνις, ἴδος, acc. ἰν (ὁ) dévastateur, malfacteur [σίνω].

σίνωμαι, v. σίνω.

σίνος, εος-ους (τὸ) dommage, d'où ruine, malheur, infortune [R. Σιν, léser, endommager; v. σίνω].

σίντης, οὔ (ὁ) pillard, voleur, rapace [σίνω].

σίνω (*seul. prés.*), *moy. plus us.* σίνωμαι

(*impf.* ἐσίνωμιγν, *f.* σινίσσμαι, αο. ἐσινάμιγν, *pf.* σέσιμμαι) 1 causer du dégât, gâter, abîmer : πολεμίους, HÉR. faire beaucoup de mal à l'ennemi; γῆν οὐ χώραν, HÉR. dévaster un territoire || 2 piller, voler, dépouiller || 3 blesser || 4 faire périr || 5 nuire, en gén. : τινα, à qqn [R. Σιν, blesser, en dommager; v. σινέομαι].

Σινωπέως, εως (ὁ) habitant de Sinope [Σινωπῆ].

Σινώπη, ης (ἴ) Sinôpè (Sinope) : 1 ville de Paphlagonie (auj. Sinup) || 2 autres.

Σινωπικός, ἦ, ὄν, de Sinope [Σινωπῆ].

σίπυδος, οὔ (ἴ) et σίπυη, ης (ἴ) huche pour le pain et la farine.

σίραιον, οὔ (τὸ) vin cuit, vin doux.

σίρός, οὔ (ὁ) vase pour conserver le blé [cf. lat. sirus].

σίστρος, οὔ (ἴ) sorte de plante.

σίσυρα, ας (ἴ) et σίσυρνα, ης (ἴ) peau garnie de son poil, fourrure épaisse et grossière.

σισυρνο-φόρος, ος, ον, couvert d'une fourrure épaisse et grossière [σίσυρνα, φέρω].

Σίσυφειος, α, ον, de Sisyphé [Σίσυφος].

Σισυφίδης, οὔ (ὁ) fils ou descendant de Sisyphé [Σίσυφος].

Σίσυφος, οὔ (ὁ) Sisyphé, fils d'Eole, roi de Corinthe, renommé pour sa fourberie [par redoublement de σοφός avec ὁ εὐλ. pour ο].

σίτα, ὦν (τὰ) v. σίτος.

σιταγωγέω-ῶ, amener un convoi de blé [σιταγωγός].

σιταγωγία, ας (ἴ) transport ou convoi de blé [σιταγωγός].

σιτ-αγωγός, ὅς, ὄν, qui transporte du blé [σίτος, ἄγω].

σιτάριον, οὔ (τὸ) un peu de blé [σίτος].

σιτέσκοντο, 3 *pl. impf. itér. moy.* de σιτέω.

σιτεύεσκον, impf. itér. de σιτεύω.

σιτευτής, οὔ (ὁ) éleveur [σιτεύω].

σιτευτός, ἦ, ὄν, engraisné [*adj. verb.* du suiv.].

σιτεύω, nourrir, engraisser des animaux ||

Moy. (seul. prés.) se nourrir de, acc. [σίτος].

σιτέω-ῶ, au moy. σιτέομαι-οὔμαι (*impf.* ἐσιτούμιγν, *f.* σιτίσσομαι, αο. ἐσιτήθην) se nourrir : τι οὐ τινα, de qqe ch.; *fig.* avec l'acc. (se nourrir d'espérances, de sagesse, etc.) [σίτος].

σιτηρέσιον, οὔ (τὸ) fourniture en vivres ou en argent, d'où solde : σ. ἔμμηρον, PLUT.

allocation mensuelle de grains aux citoyens pauvres (lat. tessera frumentaria) à Rome [σιτηρός].

σιτηρός, ἄ, ὄν, de blé, qui concerne le blé [σίτος].

σίτησις, εως (ἴ) I action de nourrir, d'où